

Приховані малюнки

КУПИТИ

- Ренсом Пігґз і Джо Гілл рекомендують
- Від фіналіста премії імені Едґара По

Меллорі Квінн виходить з реабілітаційного центру та влаштовується нянею в родину Максвеллів. Вона задоволена своєю роботою, нарешті відновлює фізичну форму й досягає стабільності в житті. Дівчина має доглядати за п'ятирічним сором'язливим хлопчиком Тедді. Він завжди носить із собою олівці та альбом для малювання, де зображує дерева, кроликів, повітряні кульки. Але одного разу в альбомі хлопчика з'являється моторошний сюжет. Темний ліс і чоловік, який тягне тіло мертвої жінки. Малюнки Тедді стають дедалі зловіснішими. Де п'ятирічна дитина могла бачити такі криваві картини? Меллорі здогадується, що хлопчик став свідком чогось жахливого. Усе це скидається на якесь божевілля. Те, що дівчина побачить на наступному малюнку Тедді, змусить її захлинутися мовчазним криком...

ПЛАНУЄТЬСЯ АДАПТАЦІЯ ДЛЯ NETFLIX

ПРИХОВАНІ МАЛЮНКИ

МЕНІ ЦЕ
СПОДОБАЛОСЯ.
— СТІВЕН КІНГ —

ДЖЕЙСОН
РЕКУЛАК

КСД

JASON REKULAK

HIDDEN
PICTURES

NOVEL

Illustrations by Will Stebbins and Doogie Homer

ДЖЕЙСОН РЕКУЛАК

ПРИХОВАНІ МАЛЮНКИ

РОМАН

Ілюстрації Мілва Штанке та дугі Горнєро

Переклад з англійської Ольги Захарченко

ХАРКІВ
2023 КСД

Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля»
2023

ISBN 978-617-12-9953-5 (epub)

Жодну з частин цього видання не можна копіювати або відтворювати в будь-якій формі без письмового дозволу видавництва

Електронна версія зроблена за виданням:

УДК 821.111(73)
Р36

This edition is published by arrangement with Sterling Lord Literistic, Inc. and ANA Baltic, Ltd

Перекладено за виданням: Rekulak J. Hidden Pictures : A Novel / Jason Rekulak. — New York : Flatiron Books, 2022. — 384 p.

Дизайнер обкладинки *Анастасія Попова*

ISBN 978-617-12-9821-7
ISBN 978-1-250-81934-5 (англ.)

© Jason Rekulak, 2022

© Will Staehle and Doogie Horner, original artwork, 2022

© Depositphotos.com / Pavel Talashov, обкладинка, 2023

© Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», видання українською мовою, 2023

© Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», переклад і художнє оформлення, 2023

Присвячується Джулі

1

Кілька років тому безгрошів'я не давало мені просвітку, тож я зголосилась узяти участь у науковому дослідженні, яке проводив Пенсильванський університет. Виконавши настанови, я потрапила в медичний центр на території університетського містечка у Західній Філадельфії, у велику аудиторію, вщерть наповнену жінками віком від вісімнадцяти до тридцяти років. Стільців бракувало, і оскільки я прийшла однією з останніх, то мусила сидіти на підлозі й хапати дрижаки. Тут давали безплатну каву з шоколадними пундиками і по великому телевізору крутили популярне шоу «Ціна правильна», але майже всі повшніплювались у свої телефони. Атмосфера дуже нагадувала відділ реєстрації автотранспорту, хіба що нам платили погодинно, тож цілком задоволена публіка ладна була чекати хоч увесь день.

Підвелася лікарка в білому халаті й назвала себе. Вона сказала, що її звуть Сьюзен, чи Стейсі, чи то Саманта і що вона — співробітниця програми клінічних досліджень. Жінка зачитала всі звичайні застереження і попередження й нагадала нам, що компенсація надаватиметься подарунковими картками *Amazon*, а не чеками чи готівкою. Хтось почав ремствувати, та мені було байдуже: один знайомий купував подарункові картки по вісімдесят центів за долар, тож мене все влаштовувало.

Що кілька хвилин Сьюзен (здається, то таки була Сьюзен) зачитувала зі свого планшетики ім'я — і одна з нас виходила з кімнати. Назад ніхто не повертався. Незабаром з'явилося багато вільних місць, але я і далі сиділа на підлозі, бо відчувала, що перший-ліпший мій порух закінчиться блювотою. Усе тіло боліло, мене била пропасниця. Та врешті пройшли чутки, що учасникам не влаштовують прескринінг, а отже, ніхто не збирався робити аналіз моєї сечі, вимірювати пульс або чинити ще щось, що могло б дати їм привід відсторонити мене від участі в дослідженні. Тому я вкинула до рота «сороківку»¹ й посмоктала, поки з неї не злізла жовта воскова оболонка. Потім виплюнула її собі на долоню, роздушила пальцями й утягнула носом десь із третину того зілля. Саме стільки, щоб знову прийти до тями.

Решту запакувала в клаптик фольги на потім. Незабаром я перестала труситись, і виявилось, що чекати на підлозі не так уже й погано.

Години за дві лікарка нарешті гукнула:

— Квінн! Меллорі Квінн! — І я пішла проходом їй назустріч, тягнувши за собою по підлозі важку зимову парку. Може, вона й помітила, що я була під кайфом, але нічого не сказала. Тільки перепитала про мій вік (дев'ятнадцять) і дату народження (3 березня), а потім порівняла мої відповіді з даними у своєму планшеті. Гадаю, вона вирішила, що я достатньо твереза, бо повела мене лабіринтами коридорів, аж поки ми не опинились у маленькій кімнатці без вікон.

Там на складаних стільцях, поставлених у ряд, сиділи п'ятеро молодих чоловіків. Усі дивилися в підлогу, тож я не бачила їхніх облич. Але мені здалося, що то були студенти-медики чи інтерни, вдягнені в лікарняні костюми, такі яскраво-сині й характерно прим'яті, немов тільки зі складу.

— Отже, Меллорі, ми б хотіли, щоб ви стали в передній частині кімнати обличчям до хлопців. Ось сюди, на хрестик, чудово. А тепер, перш ніж ми одягнемо вам пов'язку на очі, я розповім, що відбуватиметься.

І тут я помітила, що вона тримає чорну пов'язку для очей, схожу на м'яку бавовняну маску для сну — таку моя мати надівала, лягаючи спати. Вона пояснила, що всі чоловіки на той час дивилися в підлогу, але через кілька хвилин вони дивитимуться на моє тіло. Я мала підняти руку, якщо відчую на собі «чоловічий погляд». Вона попросила тримати руку піднятою весь час, поки триватиме це відчуття, і опускати її, коли це відчуття мине.

— Усе триватиме п'ять хвилин, а коли ми закінчимо, то, можливо, попросимо вас повторити цей експеримент. Чи є у вас якісь запитання, поки ми не почали?

Я засміялась:

— Гей, хлопці, ви часом не начиталися «П'ятдесят відтінків сірого»? Бо щось воно мені дуже нагадує розділ дванадцятий.

Це я так спробувала трохи пожартувати, і Сьюзен із ввічливості всміхнулась, а ось хлопці послали мене в повний ігнор. Вони порпались у своїх планшетах і звіряли секундоміри. Настрій в аудиторії був суто діловий. Сьюзен начепила мені на очі пов'язку, відрегулювала ремінець, щоб він дуже не тиснув.

— Усе гаразд, Меллорі, так добре?

— Еге ж.

— І ви готові починати?

— Так.

— Тоді починаймо на рахунок «три». Панове, приготуйте свої секундоміри. Отже: один, два, три.

Щось дивацьке є в тому, що ти впродовж п'яти хвилин стоїш стовпом посеред кімнати, із зав'язаними очима, в абсолютній тиші, знаючи, що парубки можуть витріщатися на твої цицьки, чи сідниці, чи на що завгодно. І жодного звуку чи натяку на те, що відбувається. Але я чітко відчувала, коли вони дивилися. Кілька разів я піднімала й опускала руку, і ті п'ять хвилин здались мені годиною. Коли ми закінчили, Сьюзен попросила мене повторити експеримент, і ми проробили все знову. А потім сказала повторити експеримент утретє! І коли вона врешті зняла з мене пов'язку, усі хлопці посхоплювалися й почали аплодувати так, ніби я щойно виграла премію «Оскар».

Сьюзен пояснила, що вони цілий тиждень проводили цей експеримент на сотнях жінок і лише я показала майже ідеальний результат, три рази піймавши погляди із 97-відсотковою точністю.

Вона звеліла хлопцям зробити перерву, а сама привела мене у свій кабінет і засипала запитаннями. Найбільше її цікавило, звідки я знала, що чоловіки дивляться на мене. А я не знаходила слів, щоб їй це пояснити, — просто знала. Це було якесь невловиме відчуття десь на периферії уваги, якесь шосте чуття. Не сумніваюсь, що вам доводилось самим це відчувати, тож ви чудово знаєте, про що я кажу.

— До того ж є якийсь звук.

У неї розширились очі.

— Справді? Ви щось чуєте?

— Іноді. Цей звук дуже високий. Так, наче біля вуха дзижчить комар.

Сьюзен так швидко потяглась за ноутбуком, що ледь не впустила його. Надрукувавши купу нотаток, запитала, чи не хотіла б я прийти ще раз через тиждень, щоб провести інші тести. Я відповіла, що за двадцять баксів на годину я повертатимусь стільки, скільки треба. Вона взяла номер мого мобільного телефону й пообіцяла зателефонувати, щоб домовитись про зустріч, але того ж вечора я обміняла свій айфон на п'ять «вісімдесяток»², так що в неї не було

можливості зв'язатися зі мною, і більше я не отримувала від неї жодних звісток.

@@@

Тепер, коли я зав'язала з наркотиками, мене обсідають тисячі гризот. І проданий айфон — найменша з них. Проте іноді згадую той експеримент, і мене беруть сумніви. Я намагалася знайти ту лікарку в мережі, але ж навіть не пам'ятаю її імені. Якось вранці я приїхала автобусом до університетського медичного центру й спробувала знайти ту аудиторію, але студентське містечко нині зовсім змінилося, тут з'явилося багато нових будівель — і все зовсім заплуталось. Тоді я заходилася гуглити такі фрази, як «виявлення погляду» і «сприйняття погляду», але щоразу замість результату я отримувала повідомлення, що такого явища не існує — немає даних про те, щоб у когось були «очі на потилиці».

Тож із часом я змирилася з тим, що насправді то був, мабуть, не експеримент, а один із моїх хибних спогадів, викликаних зловживанням оксикодону, героїну та інших наркотиків. Мій спонсор Рассел каже, що наркомани схильні до хибних спогадів. Він пояснює, що мозок наркомана «пам'ятає» щасливі вимисли, щоб уникнути справжніх спогадів — усього того ганебного, що ми чинили, щоб піймати кайф; усього того лайна, яке заподіяли добрим людям, котрі нас любили.

— Ось сама послухай, що ти говориш, — наголосив Рассел. — Ти приходиш у студентське містечко престижного університету Ліги плюща. Ти під кайфом, і ніхто на це не зважає. Заходиш у кімнату, повну симпатичних молодих лікарів. Потім вони впродовж п'ятнадцяти хвилин витріщаються на твоє тіло, врешті зриваються з місць і вибухають аплодисментами! Тобто, Квінн, схаменись! Тут не треба бути Зиґмундом Фройдом, щоб усе збагнути!

І він, очевидно, має рацію. Під час одужання чи не найважче змиритися з тим, що ти більше не можеш довіряти власному мозку. Фактично, маєш зрозуміти, що власний мозок став твоїм найлютішим ворогом. Він змушує тебе робити неправильний вибір, нехтує логікою і здоровим глуздом, викривляє твої найдорожчі спогади, перетворюючи їх на нездійсненні фантазії.

Але я тримаюся кількох непохитних істин:

Мене звуть Меллорі Квінн, і мені двадцять один рік.

Я перебуваю на реабілітації протягом вісімнадцяти місяців і можу чесно сказати, що не маю жодного бажання вживати алкоголь чи наркотики.

Я виконала програму «Дванадцять кроків»³ і вручила своє життя моєму Господу й Спасителю Ісусу Христу. Я не роздаю Біблії на вулиці, але щодня молюся, щоб Він допоміг мені залишатися тверезою, і поки що це працює.

Я живу в Північно-Східній Філадельфії в «Тихій гавані» — міському притулку для жінок, які перебувають на останніх стадіях реабілітації. Ми називаємо його не «реабілітаційний центр», а «гостьовий дім», бо довели, що можемо утримуватись від уживання наркотиків, чим і заслужили немало особистих свобод. Ми самі купуємо продукти, готуємо їжу й можемо не дотримуватись купи набридлих правил.

З понеділка до п'ятниці я працюю помічницею учителя в школі-інтернаті Тітоньки Беккі — таунхаусі, де аж кишить від мишей і де живуть шістдесят дітей віком від двох до п'яти років. Добру частину свого життя я витрачаю на те, що міняю підгузки, розкладаю по тарілках крекери «Золота рибка» і кручу DVD-диски з дитячою освітньою програмою «Вулиця Сезам». Після роботи бігаю, а потім відвідую різні збори або просто сиджу в «Тихій гавані» зі своїми сусідками по квартирі, і ми разом дивимось романтичні фільми на каналі *Hallmark*, наприклад, «Відпливаючи в любов» або «Назавжди в моєму серці». Можете сміятися, але я гарантую, що в жодному фільмі, які демонструють на каналі *Hallmark*, ви не побачите, як якась повія всьорбує носом «доріжки» білого порошку. Бо я не хочу, щоб такі образи засмічували мій мозок.

Рассел погодився стати моїм спонсором, бо раніше я бігала на довгі дистанції, а він мав чималий досвід тренування спринтерів. Рассел був помічником тренера збірної команди США на літніх Олімпійських іграх 1988 року. Пізніше очолював команди Арканзаського й Стенфордського університетів на чемпіонатах з легкої атлетики Національної асоціації студентського спорту. А потім наїхав на свого сусіда, перебуваючи під дією метамфетаміну. Рассел відсидів п'ять років за ненавмисне вбивство, а згодом став висвяченим священником. Тепер він спонсорує по п'ять-шість наркоманів одночасно, більшість з яких такі ж спортсмени-невдахи, як і я.

Рассел надихнув мене відновити тренування (він називає це «бігом до одужання») і щотижня розробляє для мене індивідуальні вправи, чергуючи біг на довгі дистанції і прискорення вздовж річки Скулкілл зі штангою і оздоровчим тренуванням у Християнській асоціації для юнаків. Расселові шістдесят вісім років, він має штучне стегно, але досі витискає 90 кілограмів, лежачи на лавці, а у вихідні приходить і тренується разом зі мною, даючи вказівки та підбадьорюючи мене. Він постійно нагадує мені, що жінки-бігунки не досягають піку своїх можливостей до тридцяти п'яти років, тож мої найкращі роки ще попереду.

А ще він заохочує мене планувати майбутнє — почати все заново в новому середовищі, подалі від старих друзів і старих звичок. Саме тому він влаштував для мене співбесіду з Тедом і Керолайн Максвеллами — друзями його сестри, які нещодавно переїхали в Спрінг-Брук, штат Нью-Джерсі. Вони шукають няню, яка б доглядала їхнього п'ятирічного сина Тедді.

— Вони щойно повернулися з Барселони. Батько займається комп'ютерами. А може, бізнесом? Чимось таким, де добре платять, не пам'ятаю деталей. Словом, вони переїхали сюди, щоб Тедді — хлопчик, а не батько — міг піти восени в школу. Дитсадок. Тому вони хочуть, щоб ти пробула в них до вересня. А якщо все вийде? Хто знає? Може, вони залишать тебе в себе.

Рассел наполягає на тому, що сам повезе мене на співбесіду. Він один із тих хлопців, які завжди одягають спортивний костюм, навіть якщо не збираються тренуватися. Сьогодні на ньому чорний спортивний костюм *Adidas* з білими лампасами. Ми їдемо в його поза-шляховику мостом Бенджаміна Франкліна в лівому ряду, в міцних обіймах транспортного потоку. Я сиджу, вчепившись у стельову ручку, втупившись поглядом у свої коліна, і намагаюсь не панікувати. Я не звикла їздити автомобілем. Зазвичай усюди пересуваюся автобусом або метро — і ось чи не вперше за рік виїжджаю за межі Філадельфії. Ми проїхали всього миль десять передмістям, але в мене таке враження, ніби я здійснюю політ на Марс.

— Щось не так? — питає Рассел.

— Усе гаразд.

— Ти напружена, Квінн. Розслабся.

Але як я можу розслабитись, коли праворуч повз нас суне отой здоровенний автобус *BoltBus*? Це той же «Титанік», тільки на колесах, і він так близько, що я можу висунути у вікно руку й доторкнутися до нього. Чекаю, поки автобус проїде, і я зможу говорити, не надриваючи горло.

— А як щодо мами?

— Керолайн Максвелл. Вона лікарка у госпіталі для ветеранів. Там, де працює моя сестра Джинні. Саме так я про неї й дізнався.

— Що вона знає про мене?

Він знизує плечима.

— Знає, що ти вже вісімнадцять місяців не вживаєш наркотики. Знає, що ти маєш мою найвищу професійну рекомендацію.

— Я не це мала на увазі.

— Не хвилюйся. Я розповів їй усю твою історію, і вона з нетерпінням чекає на зустріч.

Мабуть, на моєму обличчі відбився скепсис, бо Рассел не вгавав:

— Ця жінка заробляє на життя, працюючи з наркоманами. Її пацієнти — військові ветерани — і я кажу про морських піхотинців, про справжню травму чортової афганської війни. Без образ, Квінн, але порівняно з ними твоя історія не така вже й страшна.

Якийсь придурок у джипі викидає з вікна пластиковий пакет. Звернути нікуди, і ми врізаємось у пакет на швидкості шістдесят миль на годину — оглушливо брязкає розбите скло. Звук такий, наче вибухнула бомба. Рассел лише тягнеться до кондиціонера, і, двічі клацнувши, додає холоду. Я дивлюсь униз на свої коліна, аж поки не чую, як двигун сповільнюється, аж поки не відчуваю плавний вигин з'їзду з автостради.

Спрінг-Брук — одне з тих маленьких містечок Південного Джерсі, заснованих тут ще з часів Американської революції. Тут повно старих будинків у колоніальному й вікторіанському стилях, із прапорами США, що звисають з кожного ганку. Дороги гладенько заасфальтовані, тротуари бездоганні. Ніде ані смітинки.

Ми зупиняємось на червоне світло світлофора, і Рассел опускає вікно.

— Ти чуєш? — запитує він.

— Нічого не чую.

— Авжеж. Тиша яка. Це саме те, що тобі треба.

Загоряється зелене світло, і ми в'їжджаємо в такий собі торговельний райончик, який розтягся кварталів на три й складається з крамничок і закладів харчування — тайського ресторанчика, магазину смузі, веганської пекарні, центру денного догляду за собаками і йога-студії. Тут є також позашкільна «Математична гімназія» і маленька книгарня-кав'ярня. І, звісно ж, *Starbucks* — із сотнею підлітків перед входом, які не відриваються від своїх айфонів. Вони схожі на дітей з реклами *Target* — усі в барвистому одязі й новому-новісінькому взутті.

Потім Рассел звертає в бічну вулицю, і ми проминаємо один за одним чудові заміські будинки. Тут високі величні дерева затіняють тротуари й забарвлюють довкілля. Час від часу в око впадають таблички, які великими літерами нагадують, що тут живуть діти, і закликають їхати повільніше. А коли виїжджаємо на чотиристороннє перехрестя, нам привітно махає усміхнений регулювальник у неоновому захисному жилеті. Кожна деталь пропрацьована настільки ретельно, що складається враження, ніби ми їдемо серед декорацій якогось знімального майданчика.

Нарешті Рассел з'їжджає на узбіччя дороги й зупиняється в тіні плакучої верби.

— Гаразд, Квінн. Ти готова?

— Не знаю.

Я опускаю сонцезахисний щиток і дивлюсь на своє віддзеркалення. За порадою Рассела, я вдяглась як вожата літнього табору — зелена футболка, шорти кольору хакі й цнотливо-білі кеди. Раніше я носила довге волосся, воно спадало аж до пояса, але вчора відрізала свій кінський хвіст і пожертвувала його благодійній організації, яка бореться з раком. Замість копиці чорного волосся залишилась тільки коротка спортивна стрижка — і тепер я себе не впізнаю.

— Ось тобі дві безкоштовні поради, — каже Рассел. — Перша: обов'язково скажи, що дитина обдарована.

— Звідки ж я можу це знати?

— Немає значення. У цьому містечку всі діти обдаровані. Просто зумій ввернути це слівце в розмову.

— Гаразд. А яка друга порада?

— Ну, якщо співбесіда зайде в глухий кут або якщо ти відчуєш, що вони вагаються, то завжди зможеш запропонувати ось це.

Він відчиняє бардачок і показує мені те, що я зовсім не хочу заносити в їхній дім.

— Ох, Расселе, я не знаю.

— Візьми це, Квінн. Вважай, що це — твоя козирна карта. Ти не зобов'язана нею грати, але може статися так, що муситимеш це зробити.

У реабілітаційному центрі я наслухалась чимало жахливих історій, щоб розуміти, що він таки має рацію. Я беру цю дурну штуківину й заштовхую її аж на дно сумки.

— Чудово, — кажу йому. — Дякую, що підвезли мене.

— Послухай, я чекатиму в *Starbucks*. Коли закінчиш, зателефонуй мені, і я відвезу тебе назад.

Запевняю його, що зі мною все гаразд, кажу, що можу повернутись у Філілі⁴ потягом, і наполягаю, щоб він їхав додому зараз, поки рух транспорту ще не став занадто інтенсивним.

— Згода, але зателефонуй мені, коли закінчиш, — просить він. — Я хочу знати всі подробиці, добре?

¹ Пігулку оксикодону-40. Оксикодон — напівсинтетичний лікарський засіб, що належить до групи опіюїдних анальгетиків. (Тут і далі прим. перекл.)

² Препарат «Оксикодон-80».

³ «Дванадцять кроків» — набір керівних принципів (прийнятих членами як духовні принципи, що базуються на затвердженій літературі) з викладом плану дій для відновлення після звикання, примусу або інших поведінкових проблем. Це програма духовного переорієнтування для залежних від алкоголю чи наркотиків.

⁴ Розмовна форма назви міста Філадельфія.

2

Поза салоном автівки — спекотний задушливий червневий день. Від'їжджаючи, Рассел тисне на гудок, і я розумію, що тепер вороття немає. Житло Максвеллів — це великий триповерховий будинок у класичному вікторіанському стилі, обшитий жовтим деревом, з білим «пряниковим» оздобленням. Будинок має просторий кружганок із плетеними меблями й вазонами, повними жовтих квітів — маргариток і бегоній. Задній двір обійстя прилягає до великого лісу — а може, то такий парк? — тож вулиця сповнена пташиним співом, і мені чуто, як дзижчить, цвіркоче й сюрчить усіляка комашня.

Іду доріжкою, вимощеною плиткою, і піднімаюсь сходами на ґанок. Дзвоню у двері, і мені відчиняє маленький хлопчик. У нього помаранчево-червонясте настовбурчене волосся. Малий нагадує мені ляльку Тролля.

Я присідаю, щоб наші очі були на одному рівні.

— Б'юсь об заклад, що тебе звуть Тедді.

Хлопчик відповідає сором'язливою усмішкою.

— Я Меллорі Квінн. А твоя...

Він повертається, швидко біжить сходами на другий поверх і щезає з очей.

— Тедді?

Я стою ні в сих ні в тих. Переді мною невеличке фос і коридор, який веде в кухню. Бачу їдальню (ліворуч), вітальню (праворуч) і пречудову міцну соснову підлогу (скрізь). Мене вражає чистий свіжий запах кондиційованого повітря з відтінком олійного мила *Murphy Oil*, ніби хтось щойно ретельно помив ним підлогу. Усі меблі мають сучасний вигляд і нові-новісінькі, немов щойно з виставкової зали меблевого магазину *Crate and Barrel*.

Я натискаю на дверний дзвінок, але жодних звуків він не видає. Натискаю ще тричі — нічого.

— Агов?

У дальньому кінці будинку, на кухні, бачу силует жінки, яка обертається на мій вигук.

— Меллорі? Це ти?

— Так! Привіт! Я натискала на ваш дверний дзвінок, але...

— Я знаю, вибач. Ми вирішуємо цю проблему.

Перш ніж я встигаю здивуватися, як же Тедді дізнався, що я прибула, вона підходить, щоб привітатися. Такої витонченої ходи я ще ніколи не бачила — жінка рухається нечутно, ніби її ноги ледь торкаються підлоги. Вона висока, струнка й білява, з чистою шкірою і м'якими рисами обличчя, які здаються надто тендітними для цього світу.

— Я Керолайн.

Простягаю руку, але вона вітає мене обіймами. Такі люди випромінюють тепло й співчуття, і її обійми тривають на мить довше, ніж потрібно.

— Я така рада, що ти тут. Рассел розповів нам чимало цікавого. То ти й справді не вживаєш наркотики впродовж вісімнадцяти місяців?

— Вісімнадцяти з половиною.

— Неймовірно. Після всього, що ти пережила? Це просто дивовижно. Ти з повним правом можеш собою пишатися.

А я боюсь, що зараз розплачусь, бо не чекала, що вона ось так одразу, просто з порога, запитає мене про одужання. Але це таке полегшення покінчити з цим — просто викласти на стіл усі свої найгірші карти.

— Було важко, але з кожним днем стає все легше.

— Саме це я кажу своїм пацієнтам. — Вона відступила назад, оглянула мене з голови до ніг і усміхнулась. — Подивись-но на себе тепер! Ти маєш такий здоровий вигляд, що аж сяєш!

У будинку панує приємна двадцятиградусна прохолода — жаданий рятунок від задущливої погоди. Я йду за Керолайн повз сходи й далі, під сходовий майданчик другого поверху. Її кухня вщерть залита природним світлом і нагадує якийсь знімальний павільйон каналу *Food Network*. Тут є великий холодильник і маленький холодильник, а газова плита має вісім конфорок. Мийка схожа на ночви — така широка, що обладнана двома окремими змішувачами. А ще тут не злічити шухлядок і шафок різноманітних форм і розмірів.

Керолайн відчиняє малесенькі дверцята, і я розумію, що це — третій холодильник, мініатюрний і наповнений прохолодними напоями.

— Ану ж бо: у нас є зельтерська вода, кокосова вода, чай із льодом...

— Я б випила зельтерської. — Повертаюсь, щоб помилюватись вікном на всю стіну, яке виходить на задній двір. — Яка чудова кухня.

— Вона величезна, еге ж? Завелика для трьох людей. Але нам так сподобалась решта будинку, що ми погодились на це. Одразу за будинком у нас парк, ти помітила? Тедді любить побродити серед дерев.

— Це, мабуть, цікаво.

— Але ми весь час перевіряємо, чи не набрав він кліщів. Я подумую купити йому антиблошиний нашийник.

Вона тримає склянку під дозатором льоду, що видає ніжний передзвін — майже так, як китайські дзвіночки на ґанку, — і звідти випадають десятки крихітних кристалічних крижаних перлин. Таке враження, ніби я щойно побачила якийсь фокус. Вона наповнює склянку газованою зельтерською водою і простягає мені.

— Як щодо сандвіча? Приготувати тобі що-небудь?

Я заперечливо хитаю головою, проте Керолайн таки відчиняє великий холодильник, звідки видніється справжній шведський стіл із найрізноманітнішими наїдками. Тут і бутлі з незбираним та соєвим молоком; і коробки з коричневими яйцями від курей на вільному вигулі; півлітрові банки із соусом песто і хумусом, а ще з мексиканським соусом піко-де-гайо. Тут і сегменти сиру, і пляшки кефіру, і білі сітчасті пакети, що аж тріщать від зелених листових овочів. А скільки фруктів! Величезні контейнери з полуницею і чорницею, малиною і ожиною, мускатною і медовою динями. Керолайн дістає пакет з мініморквою та півлітрову банку хумусу і ліктем зачиняє холодильник. Я помічаю на його дверцятах дитячий малюнок — грубувате й незграбне зображення кролика. Цікавлюсь, чи це часом не Тедді намалював, і Керолайн киває.

— Не минуло й шести тижнів, як ми живемо в цьому будинку, а він уже натякає на домашніх тваринок. Я сказала йому, що спочатку треба закінчити розпаковувати речі.

— Схоже, у нього талант, — кажу я, переживаючи, що ці слова прозвучали вимушено і що я зарано дозволила собі трохи зайвого.

Проте Керолайн зі мною погоджується!

— О, безумовно. Він справді просунутий порівняно з однолітками. Усі так кажуть.

Ми сідаємо за невеличкий стіл у затишному сніданковому куточку, і вона подає мені аркуш паперу.

— Мій чоловік надрукував тут деякі інструкції. Нічого аж такого захмарного, але чому б і не застерегти заздалегідь.

ПРАВИЛА ВНУТРІШНЬОГО РОЗПОРЯДКУ

1. Не вживати наркотиків.
2. Не пити.
3. Не курити.
4. Не вживати ненормативної лексики.
5. Не користуватися гаджетами.
6. Не вживати червоного м'яса.
7. Не вживати фастфуду.
8. Жодних відвідувачів без дозволу.
9. Жодних фотографій Тедді в соціальних мережах.
10. Жодних релігій чи забобонів. Навчати науки.

Під надрукованим переліком є й одинадцяте правило, написане від руки елегантним жіночим почерком:

Цікаво проводити час! :)

Не встигаю я дочитати ці правила, як Керолайн починає за них перепрошувати.

— Насправді ми не наполягаємо на номері сім. Якщо схочеш спекти кекси чи купити Тедді морозива — це чудово. Головне: не треба газованих напоїв. Але мій чоловік наполягає на десятому номері. Він інженер. Працює у сфері технологій. Тому наука дуже важлива для нашої сім'ї. Ми не молимося і не святкуємо Різдво. Якщо хтось чхає, ми навіть не кажемо: «Благослови тебе Боже»⁵.

— А що ви кажете?

— *Gesundheit*. Або «на здоров'я». Це те саме.

У її голосі чується вибачальний тон, і я помічаю, як вона кидає погляд на крихітний золотий хрестик у мене на шиї — подарунок від матері на моє перше Святе Причастя. Я запевняю Керолайн, що її правила внутрішнього розпорядку не будуть проблемою.

— Віросповідання Тедді — це ваша справа, не моя. Я тут лише для того, щоб організовувати безпечне, турботливе й сприятливе середовище.

Схоже, вона відчула полегшення.

— І цікаво проводити час, так? Це правило номер одинадцять. Тож якщо ти колись захочеш провести якусь особливу подорож — у музей чи зоопарк, я все це з радістю оплачу.

Ми трохи говоримо про роботу і її обов'язки, а ось особистих запитань Керолайн ставить небагато. Я розповідаю їй, що виросла в Південній Філадельфії, на Шанк-стріт, північніше стадіонів. Жила з матір'ю і молодшими сестрами й няньчила дітей в усіх родинх нашого кварталу. Я навчалась у Центральній середній школі й саме отримала повну спортивну стипендію від Пенсильванського університету, коли моє життя пішло шкереберть. Видно, Рассел розповів Керолайн решту, бо вона не змушує мене знову ворохобити всю ту гидоту.

Натомість просто каже:

— Може, підемо пошукаємо Тедді? Подивимось, як ви порозумієтесь?

Барліг відразу за кухнею — затишна приватна сімейна вітальня із секційним диваном, скринєю, повною іграшок, і пухнастим ворсистим килимом. Стіни завішані книжковими полицями й обрамленими афішами нью-йоркської Метрополітен-опери — «Ріголетто», «Паяци» й «Травіата». Керолайн пояснює, що це — улюблені музичні твори її чоловіка, і вони часто ходили в Лінкольн-центр на постановки цих опер, аж поки не з'явився Тедді.

Сам хлопчик розлігся на килимі з альбомом на спіралі й кількома жовтими простими олівцями. Коли я заходжу, він піднімає голову й пустотливо всміхається, а потім швиденько повертається до своєї роботи.

— Ну що ж, привіт іще раз. Ти малюєш картину?

Він сильно й перебільшено знизує плечима. Ще надто соромиться мені відповідати.

— Любий, дорогий, — втручається Керолайн. — Меллорі щойно поставила тобі запитання.

Він знову знизує плечима й опускає обличчя ще ближче до паперу, майже торкаючись носом малюнка, ніби хоче заховатися в ньому. Потім простягає ліву руку, щоб узяти олівець.

— О, я бачу, що ти шульга! — кажу йому. — Я теж!

— Це спільна риса всіх світових лідерів, — підхоплює Керолайн. — Барак Обама, Білл Клінтон, Рональд Рейган — усі вони шульги.

Тедді змінює положення тіла так, щоб я не могла зазирнути йому через плечі, тож я не бачу, що він малює.

— Ти нагадуєш мою молодшу сестру, — кажу йому. — Коли вона була твого віку, то любила малювати. У неї була величезна коробка *Tipperware*, повна крейдяних олівців.

Керолайн засовує руку під диван і витягає звідти величезну коробку *Tipperware*, повну крейдяних олівців.

— Така?

— Точно!

У неї легкий приємний сміх.

— Я розповім тобі кумедну історію: за весь той час, що ми жили в Барселоні, ми так і не змогли змусити Тедді взяти до рук олівця. Ми купували йому фломастери, пальчикові фарби, акварелі — він не виявляв інтересу до мистецтва. Але щойно повернулися до Штатів і переїхали в цей будинок, він раптом перетворився на Пабло Пікассо. І тепер малює, як божевільний.

Керолайн піднімає стільницю журнального столика, і я бачу, що він служить ще й скриненю. Вона витягає звідти стосик паперу товщиною сантиметрів зо три.

— Чоловік сміється з мене, що я зберігаю все підряд, але я просто не можу стриматись. Хочеш подивитися?

— Звичайно.

Внизу на підлозі олівець Тедді завмирає. Усе його тіло напружується. Я не сумніваюсь, що він слухає дуже уважно і всю свою увагу зосереджує на моїй реакції.

— О-о-о, цей перший справді гарний, — кажу я Керолайн. — Це кінь?

— Еге ж, думаю, що так.

— Ні, ні, ні, — заперечує Тедді, схоплюючись на ноги й ідучи до мене. — Це козел, бо в нього роги на голові, бачиш? І борода. У коней немає бороди. — Потім він спирається на мої коліна й перегортає сторінку, звертаючи мою увагу на наступний малюнок.

— А оце плакуча верба спереду?

— Так, точно. Якщо на неї залізти, то можна побачити пташине гніздо.

Я продовжую гортати сторінки, і незабаром Тедді заспокоюється в мене на руках, поклавши голову на груди. Таке враження, що я заколихую велике цуценя. Його тіло тепле, він пахне, як білизна, яку щойно випрали й вийняли із сушарки. Керолайн сидить трохи осторонь, спостерігаючи за нашим спілкуванням, і, здається, вона задоволена.

Малюнки — загалом стандартний продукт дитячої творчості: багато тваринок, багато усміхнених людей на фоні сонячних днів. Тедді уважно вивчає мою реакцію на кожен малюнок і, немов губка, всотує похвалу.

Схоже, Керолайн здивувалась, знайшовши в стосику цей останній малюнок.

— Я хотіла покласти його окремо, — каже вона, але очевидно, що має дати якесь пояснення. — Це Тедді та його, гм, особлива подруга.

— Аня, — каже Тедді. — Її звать Аня.

— Так, Аня, — підтверджує Керолайн і підморгує мені, заохочуючи підіграти. — Ми всі любимо Аню, бо вона грається з Тедді, поки мама й тато працюють.

Я здогадуюсь, що Аня — це, мабуть, якась дивна уявна подруга, тож намагаюся сказати щось приємне.

— Упевнена, це чудово, що поруч є Аня. Особливо якщо ти — маленький хлопчик у новому місті і ще не познайомився з іншими дітьми.

— Саме так! — з полегшенням підхоплює Керолайн, радіючи, що я так швидко зорієнтувалась у ситуації. — Абсолютно правильно.

— Аня зараз тут? Вона в кімнаті разом із нами?

Тедді розглядається по барлозі:

— Ні.

— А де ж вона?

— Не знаю.

— Ти побачиш її сьогодні ввечері?

— Я бачу її щовечора, — каже Тедді. — Вона спить під моїм ліжком, і мені чути, як вона співає.

Потім у фое лунає мелодійний передзвін, вхідні двері відчиняються і зачиняються. Чується чоловічий голос:

— Привіт!

— Ми в барлозі! — гукає у відповідь Керолайн і дивиться на Тедді. — Тато вдома!

Тедді зістрибує з моїх колін і біжить вітатися з татом, а я повертаю малюнки Керолайн.

— Вони... цікаві.

Вона хитає головою і сміється.

— Присягаюсь, він не навіжений. Це просто й справді такий дивний період. У багатьох дітей є уявні друзі. Мої колеги-педіатри кажуть, що це дуже поширене явище.

У голосі Керолайн вчувається збентеження, і я поспішаю запевнити її, що все, звісно, абсолютно нормально.

— Б'юсь об заклад, це через переїзд. Він придумав її, щоб мати з ким гратися.

— Мені б тільки хотілося, щоб вона не була така химерна на вигляд. Хіба ж таке почепиш на холодильник? — Керолайн перевертає малюнок лицьовою стороною донизу і ховає його в стосику серед

інших малюнків. — Але в цьому й уся штука, Меллорі: коли ти почнеш тут працювати, б'юсь об заклад, що він зовсім її забуде. Адже йому буде так цікаво з новою нянею!

І мені подобається, як вона все це каже — ніби співбесіда закінчилась, я вже отримала роботу, і тепер ми просто вирішуємо якусь проблему.

— Упевнена, що тутешні гральні майданчики аж кишать дітьми, — відповідаю. — Я зроблю все, щоб до початку занять у школі в Тедді з'явилася купа реальних друзів.

— Чудово, — каже Керолайн. У коридорі чуються кроки, і вона нахиляється ближче до мене. — А ще я хотіла попередити про свого чоловіка. Йому не дуже подобається твоя історія. Через наркотики. Тому він шукатиме причини відмовити. Але не хвилюйся.

— То що я маю...

— І називай його містером Максвеллом. Не Тедом. Йому це сподобається.

Перш ніж я встигаю запитати, що все це означає, Керолайн відхиляється, а в кімнату заходить її чоловік, несучи на стегні сяючого Тедді. Тед Максвелл старіший, ніж я очікувала, на добрих десяти-п'ятнадцять років старший за Керолайн, високий, стрункий, із сивим волоссям, окулярами в темній оправі і з бородою. На ньому дизайнерські джинси, приношені туфлі-оксфорди і спортивний піджак поверх футболки з трикутним вирізом — одяг, який має вигляд повсякденно-недбалого, але коштує разів у десять більше, ніж можна собі уявити.

Керолайн вітає його поцілунком.

— Любий, це Меллорі.

Я підводжусь і тисну йому руку.

— Привіт, містере Максвелл.

— Вибачте за запізнення. Дещо сталося на роботі. — Вони з Керолайн обмінюються поглядами, і мені стає цікаво, чи часто там щось стається. — Як проходить співбесіда?

— Дуже добре, — каже Керолайн.

— Дуже-предуже добре! — вигукує Тедді. Він виривається з батькових рук і знову застрибує мені на коліна, ніби я Санта-Клаус і він хоче розповісти про все зі свого Різдвяного списку. — Меллорі, ти любиш гратися в хованки?

— Я дуже люблю гратися в хованки, — відповідаю. — Особливо у великих старих будинках, де багато кімнат.

— Так це ж у нас! — Тедді зачудовано роззирається по барлогу. — У нас великий старий будинок! І в ньому багато кімнат!

Я легенько стискаю його в обіймах.

— Чудово!

Схоже, Теду не дуже подобається напрямок нашої розмови. Він бере сина за руку й виманює з моїх колін.

— Послухай, хлопче, це співбесіда. Дуже серйозна доросла розмова. Мама й тато мають поставити Меллорі кілька важливих запитань. Тож тобі треба зараз піти нагору, гаразд? Біжи пограйся з лего, або...

Керолайн перериває його:

— Любий, ми вже все обговорили. Я хочу повести Меллорі надвір і показати їй гостьовий котедж.

— У мене є свої запитання. Дай мені п'ять хвилин.

Тед легенько підштовхує сина у вказаному напрямку. Потім розстібає піджак і сідає навпроти мене. Я бачу, що він не такий уже й стрункий, як мені спершу здалося — видніється невеличке черевце, — але зайва вага йому личить. Він має вигляд добре вгодованого й доглянутого чоловіка.

— Ви принесли додатковий примірник свого резюме?

Я заперечно хитаю головою.

— Вибачте.

— Без проблем. Воно в мене десь є.

Він розстібає портфель і дістає манільську файлову теку, напхану документами. Коли передивляється файл, я бачу, що там повно листів і резюме від інших претендентів. Їх штук із п'ятдесят.

— Ось воно, Меллорі Квінн. — І коли він витягає з тієї купи моє резюме, я помічаю, що там повно рукописних приміток.

— Центральна середня школа, але без коледжу, так?

— Поки що без.

— Ви вступаєте цієї осені?

— Ні.

— Навесні?

— Ні, але, сподіваюсь, найближчим часом.

Тед проглядає моє резюме, потім примружується і піднімає голову, ніби чогось не розуміє.

— Тут не сказано, чи ви володієте іноземною мовою.

— Ні, прошу вибачення. Якщо тільки не брати до уваги південно-філадельфійського акценту. Гей, хлопаки, чи не посьорбати нам оцеї солоденької гаглянки, га?

Керолайн сміється:

— О, це кумедно!

А Тед просто позначає свої нотатки маленьким чорним хрестиком.

— А як щодо музичних інструментів? Фортепіано чи скрипка?

— Ні.

— Образотворче мистецтво? Живопис, рисунок, скульптура?

— Ні.

— Ви багато подорожували? Бували за кордоном?

— Коли мені було десять років, ми їздили в Діснейленд.

Він додає в моє резюме ще один хрестик.

— А тепер ви працюєте на свою тітку Беккі?

— Вона не моя тітка. Це просто назва: школа-інтернат Тітоньки

Беккі⁶. Щоб було ABC, розумієте?

Він переглядає свої нотатки.

— Точно, точно, тепер згадав. Вони надають робочі місця для тих, хто одужує. А ви знаєте, скільки їм платить штат за те, щоб вони взяли вас на роботу?

Керолайн хмуриться.

— Любий, хіба це має значення?

— Мені просто цікаво.

— Та я не проти відповісти, — кажу я. — Штат Пенсильванія платить одну третину моєї зарплати.

— А ми б заплатили все, — Тед починає писати цифри на берегах мого резюме, заглибившись у якісь складні розрахунки.

— Теде, в тебе є ще якісь запитання? — цікавиться Керолайн. — Бо Меллорі вже пробула тут досить довго. А я таки маю показати їй наш задній двір.

— Гаразд. Я отримав усе, що потрібно було. — Мені впадає в око, що він кладе моє резюме на самісінький низ стосу. — Приємно було познайомитись із вами, Меллорі. Дякую, що зайшли.

@@@

— Не зважай на Теда, — каже мені Керолайн за кілька хвилин, коли ми виходимо з кухні у великі розсувні скляні двері, які ведуть

у двір. — Мій чоловік дуже розумний. Чарівник із комп'ютерами. Але в соціальному плані незграбний і зовсім не розуміє, що значить реабілітація. Він вважає, що найняти тебе — це дуже ризиковано. Він хоче взяти на роботу когось зі студентів Пенна⁷, такого собі вундеркінда на тисячу шістсот балів SAT⁸. Але я переконаю його, що ти заслуговуєш на шанс. Не хвилюйся.

На обійсті Максвеллів є великий задній двір із пишною зеленою галявиною, оточений високими деревами, кущами й квітниками, що вбирають очі різнобарв'ям. Посеред двору — чудовий плавальний басейн, огорожений шезлонгами й парасолями, достоту як у якомусь лас-вегаському казино.

— Це прекрасно!

— Наша особиста оаза, — каже Керолайн. — Тедді любить тут гратися.

Ми йдемо галявиною, а трава під ногами здається туго натягнутою і пружною, ніби поверхня батута. Керолайн вказує на ледь помітну стежинку в кінці двору, пояснюючи, що вона спускається в Гайденс-Глен — заповідник площею триста акрів, увесь перерізаний стежками й річечками.

— Ми не пускаємо туди Тедді самого через річечки. Але ти можеш скільки завгодно із ним там гуляти. Тільки стережися отруйного плюща.

Ми майже перетинаємо двір, коли я нарешті помічаю гостьовий котедж, наполовину прихований деревами, ніби його потроху поглинає ліс. Котедж нагадує мені пряниковий будиночок із казки «Гензель і Гретель» — це мініатюрне швейцарське шале, з дощаними стінами й А-подібним дахом. Ми піднімаємось трьома сходами на крихітний ганок, і Керолайн відмикає вхідні двері.

— Попередній господар тримав тут свою газонокосарку. Використовував його як садовий сарай. Але я тут усе для тебе приготувала.

Усередині котедж — просто одна кімната, маленька, але бездоганно прибрано й облаштована. Стіни білі, крокви відкриті, ґратчаста стеля із товстих коричневих балок. Дерев'яна підлога така чиста, що я просто не можу не зняти кросівки. Праворуч — маленька кухонька; ліворуч —

найзатишніше у світі ліжко з пухнастим білим покривалом і чотирма величезними подушками.

— Керолайн, це приголомшливо.

— Так, я знаю, тут трохи тіснувато, але я подумала, що після цілого дня з Тедді тобі захочеться побути на самоті. А ліжко зовсім нове. Тобі варто спробувати.

Я сідаю на краєчок матраца, відкидаюсь назад і наче провалююсь у хмару.

— О Боже!

— Це — ортопедичний матрац фірми *Brentwood*. Із трьома тисячами пружинок, які підтримують тіло. У нас із Тедом такий самий у спальні.

У дальньому кінці котеджу — двоє дверей. За одними дверима — комірчина з купою полиць; за другими — найменша у світі ванна кімната з душем, унітазом і раковиною. Я заходжу всередину і виявляю, що мій зріст дозволяє стояти під лійкою душу не нахиляючись.

Уся екскурсія займає не більше хвилини, але я відчуваю, що треба побути тут іще якийсь час, щоб усе як слід роздивитись. Керолайн спорядила котедж десятками маленьких, гарно продуманих деталей задля комфорту: приліжковою лампою для читання, складаною дошкою для прасування, зарядним пристроєм USB для мобільних телефонів, стельовим вентилятором для поліпшення циркулювання повітря. У кухонних шафах можна знайти найнеобхідніше: тарілки й склянки, чашки й столове срібло — таке ж високоякісне фірмове причандалля, що використовується і в головному будинку. А ще — кілька основних продуктів для приготування їжі: оливкова олія, борошно, сода, сіль і перець. Керолайн запитує, чи люблю я готувати, і я зізнаюся, що й досі вчуся.

— Я теж, — сміючись, каже вона. — Ми зможемо разом удосконалювати свою майстерність.

Раптом я чую на ґанку важкі кроки. Двері відчиняє Тед Максвелл. Замість спортивного піджака на ньому тепер сорочка-поло кольору морської хвилі, але навіть у повсякденному вбранні від нього так само віє недобророзичливістю. Я сподівалася, що до кінця співбесіди вже з ним не зустрінусь.

— Ти для чогось потрібна Тедді, — повідомляє він Керолайн. — Я можу сам закінчити все їй тут показувати.

Мені трохи ніяково, бо я вже побачила все, що треба було, але Керолайн вийшла з будиночка, перш ніж я встигла щось сказати. А Тед просто стоїть і дивиться на мене, ніби думає, що я збираюсь поцупити простирадла й рушники.

Усміхаюсь йому:

— Тут справді чудово.

— Це одномісне житло. Жодних гостей без дозволу. І вже точно жодних ночівель. Це занадто бентежитиме Тедді. Це буде проблемою?

— Ні, я ні з ким не зустрічаюсь.

Він хитає головою, роздратований тим, що я не вхопила його думки.

— Ми не можемо на законних підставах заборонити вам із кимось зустрічатись. Я просто не хочу, щоб у моєму дворі спали якісь сторонні люди.

— Я розумію. Усе нормально. — І мені хочеться вірити, що це вже прогрес, ніби ми на якийсь крихітний крок наблизились до робочих стосунків. — У вас є ще якісь застереження?

Він посміхається.

— Скільки у вас часу?

— Стільки, скільки потрібно. Я справді хочу отримати цю роботу.

Він підходить до вікна й показує на невелику сосну.

— Я розповім вам одну історію. У той день, коли ми переїхали в цей будинок, Керолайн і Тедді під отією сосною знайшли пташеня. Мабуть, воно випало з гнізда. А може, його виштовхнули — хтозна. Так чи інакше, але в моєї дружини велике, дуже велике серце, тож вона знайшла коробку з-під взуття, наповнила її подрібненим папером і почала поїти те пташеня солодкою водичкою з піпетки. Поки я був зайнятий з вантажниками на під'їзній доріжці, бо намагався розпакувати весь будинок, щоб ми вже могли тут облаштуватися, Керолайн розповіла Тедді, як вони вилікують пташеня, як воно виросте і одного дня дня ширятиме високо в небі над верхівками дерев. І Тедді, звісно, сподобалася ця ідея. Він назвав пташеня Робертом, заглядав до нього щогодини, ставився до нього як до молодшого братика. Але через сорок вісім годин Роберт помер. І я вам присягаюсь, Меллорі, Тедді плакав цілий тиждень. Він був убитий горем. Через пташеня. Тож суть у тому, що ми маємо надзвичайно ретельно вибирати людину, яку збираємось запросити жити разом із нами. А з огляду на вашу історію, я боюсь, що це дуже ризиковано.

І хіба я можу йому заперечити? За цю роботу платять хороші гроші, а в Теда ціла тека напхана заявками від жінок, які ніколи не вживали наркотиків. Він міг би найняти молоденьку студентку зі школи медсестер, відмінницю з проведення серцево-легеневої реанімації; або п'ятикратну бабусю з Гондурасу, яка дає уроки іспанської мови, одночасно готуючи домашні *enchiladas verdes*⁹. Маючи такий вибір, навіщо випробовувати долю, зв'язуючись зі мною? Я розумію, що тепер моя остання надія — на ту «козирну карту», яку подарував Рассел, коли я виходила з машини.

Кінець безкоштовного уривку. Щоби читати далі, придбайте, будь ласка, повну версію книги.

BOOK2GO
ЕЛЕКТРОННІ КНИГИ

КУПИТИ